

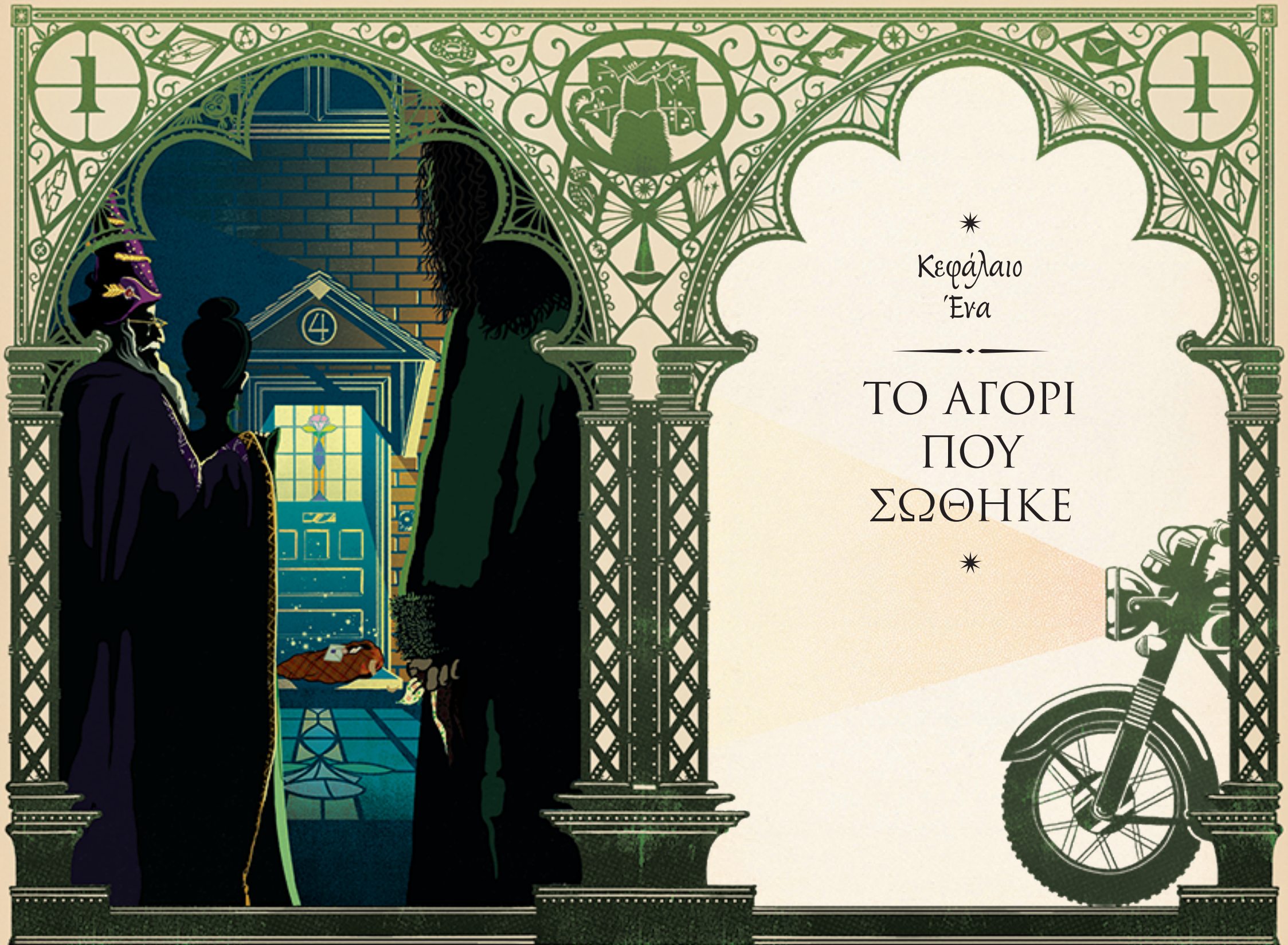
ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

ΚΑΙ Η
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ & ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
MINALIMA

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

✱
Κεφάλαιο
Ένα

ΤΟ ΑΓΟΡΙ
ΠΟΥ
ΣΩΘΗΚΕ

✱

Ο κύριος κι η κυρία Ντάρολι, που έμεναν στον αριθμό 4 της οδού Πριβέτ, έλεγαν συχνά, και πάντα με υπερηφάνεια, πως ήταν απόλυτα φυσιολογικοί άνθρωποι, τίποτα περισσότερο ή λιγότερο. Ήταν οι τελευταίοι άνθρωποι που θα περίμενε κανείς να δει ανακατεμένους σε κάτι παράξενο ή μυστήριο, απλώς και μόνο γιατί κι οι ίδιοι πίστευαν πως δεν υπήρχαν αληθινά τέτοιες ανοησίες στη ζωή.

Ο κύριος Ντάρολι ήταν ο διευθυντής ενός εργοστασίου με το όνομα «Γκράνινγκς», το οποίο έφτιαχνε γεωτρίπανα. Ήταν ένας ψηλός και χοντρός άντρας χωρίς καθόλου λαιμό, όμως είχε ένα πραγματικά τεράστιο μουστάκι. Η κυρία Ντάρολι ήταν ξανθή και αδύνατη κι ο δικός της λαιμός ήταν δυο φορές πιο μακρύς απ' τους συνηθισμένους, κάτι πολύ χρήσιμο γ' αυτήν, αφού περνούσε τις περισσότερες ώρες της κρυφοκοιτάζοντας πάνω από φράχτες και κατασκοπεύοντας τους γείτονες. Οι Ντάρολι είχαν έναν μικρό γιο, τον Ντάντλι, και πίστευαν πως ήταν το καλύτερο αγόρι σ' όλο τον κόσμο.

Οι Ντάρολι είχαν όλα όσα θα ήθελαν στη ζωή. Είχαν όμως κι ένα μυστικό κι ο μεγαλύτερος φόβος τους ήταν πως κάποιος θα το μάθαινε. Κι οι δυο ήταν απόλυτα σίγουροι πως δε θα το άντεχαν, αν κάποιος μάθαινε για τους Πότερ. Η κυρία Πότερ ήταν η αδελφή της κυρίας Ντάρολι, είχαν όμως να συναντηθούν αρκετά χρόνια. Η αλήθεια ήταν πως η κυρία Ντάρολι παρίστανε πως δεν είχε αδελφή, γιατί η αδελφή της κι ο ανεπρόκοπος ο άντρας της ήταν εντελώς διαφορετικοί από τους Ντάρολι. Οι Ντάρολι ένιωθαν ρίγη φρίκης και μόνο στη σκέψη πως οι Πότερ μπορεί να έρχονταν στη γειτονιά τους. Ήξεραν πως κι οι Πότερ είχαν έναν μικρό γιο, αλλά δεν τον είχαν δει ποτέ στη ζωή τους. Αυτό το αγόρι ήταν ένας ακόμη λόγος για να κρατούν τους Πότερ σε απόσταση. Δεν ήθελαν ο γιος τους, ο Ντάντλι, να κάνει παρέα μ' ένα τέτοιο παιδί.

Όταν ο κύριος κι η κυρία Ντάρολι ξύπνησαν εκείνο το συννε-

φιασμένο πρωινό μιας Τρίτης, όπου κι αρχίζει η ιστορία μας, δεν υπήρχε γύρω τους το παραμικρό σημάδι που να δείχνει πως, σύντομα, παράξενα και μυστηριώδη πράγματα θα συνέβαιναν σ' ολόκληρη τη χώρα. Ο κύριος Ντάρολι σιγοσφύριζε καθώς διάλεγε την πιο άχρωμη γραβάτα του να φορέσει για το γραφείο κι η κυρία Ντάρολι κουτσομπόλευε με τη συνηθισμένη της άνεση, καθώς έβαζε τον γιο της, που στρίγκλιζε, στο καρεκλάκι του κοντά στο τραπέζι, για το πρωινό.

Κανείς τους δεν πρόσεξε μια μεγάλη καστανόχρωμη κουκουβάγια να φτερουγίζει έξω απ' το παράθυρο.

Στις οκτώμισι ακριβώς ο κύριος Ντάρολι πήρε τον χαρτοφύλακά του, φίλησε τη γυναίκα του στο μάγουλο και προσπάθησε να φιλήσει και τον γιο του, αλλά δεν τα κατάφερε. Ο Ντάντλι έκανε τώρα νάζια και πετούσε την κρέμα του τριγύρω.

«Γλυκό παλιόπαιδο», μουρμούρισε περήφανα ο κύριος Ντάρολι καθώς έβγαινε από το σπίτι. Μετά μπήκε στο αμάξι του και βγήκε με την όπισθεν απ' το γκαράζ του σπιτιού.

Ο κύριος Ντάρολι είχε φτάσει στη γωνία του δρόμου, όταν πρόσεξε το πρώτο σημάδι από κάμ περιέργο: μια γάτα, που κοιτούσε σ' έναν ανοικτό χάρτη! Για μια μονάχα στιγμή, ο κύριος Ντάρολι δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήταν αυτό που είχε δει. Μετά γύρισε απότομα το κεφάλι του προς τα πίσω, για να κοιτάξει πάλι. Μια γκρίζα γάτα στεκόταν πραγματικά στη γωνία της οδού Πριβέτ, αλλά ο χάρτης δε φαινόταν πουθενά. Πώς του είχε περάσει η ιδέα πως τον είχε δει; Κάποιο παιχνίδισμα απ' το φως θα ήταν... Ο κύριος Ντάρολι ανοιγόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε πάλι τη γάτα. Εκείνη του ανταπέδωσε τη ματιά. Καθώς ο κύριος Ντάρολι

έστριβε με το αμάξι του στη γωνία, συνέχιζε να κοιτάζει τη γάτα στον μικρό καθρέφτη. Και την είδε να διαβάζει την επιγραφή «οδός Πριβέτ». Όχι να τη διαβάζει βέβαια, αλλά να έχει σηκώσει το κεφάλι της και να την κοιτάζει. Οι γάτες δεν μπορούν να διαβάσουν επιγραφές... ούτε και χάρτες, φυσικά! Ο κύριος Ντάρολι κούνησε ελαφρά το κεφάλι του κι έβγαλε τη γάτα απ' το μυαλό του. Καθώς συνέχιζε να οδηγεί προς την πόλη, δε σκεφτόταν τίποτ' άλλο από τη μεγάλη παραγγελία για γεωτρύπανα που ήλπιζε να πάρει εκείνη τη μέρα.

Πλησιάζοντας στην πόλη, κάθε σκέψη για γεωτρύπανα αντικαταστάθηκε στο μυαλό του από κάτι άλλο. Ακινητοποιημένος όπως ήταν στο συνηθισμένο πρωινό μποτιλιάρισμα, πρόσεξε πως αρκετοί από τους ανθρώπους γύρω του ήταν παράξενα ντυμένοι ντυμένοι με μανδύες... Ο κύριος Ντάρολι δεν μπορούσε ν' αντέξει τους ανθρώπους που ντύνονται με παράξενα ρούχα, ούτε καν τις Απόκριες. Μισούσε ιδιαίτερα τα περίεργα ρούχα που φορούσε τελευταία η νεολαία, ακόμη και τ' αγόρια. Βλέποντας τόσους μανδύες γύρω του, σκέφτηκε πως θα ήταν κάποια καινούργια, ανόνη μόδα. Αφηρημένα, άρχισε να παίζει τα δάχτυλά του στο τιμόνι, ενώ το βλέμμα του έπεσε σε μια ομάδα από αυτούς τους παράξενα ντυμένους τύπους που βρίσκονταν εκεί κοντά. Έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ ψιθύριζαν μεταξύ τους. Ο κύριος Ντάρολι νευρίασε βλέποντας πως μερικοί από αυτούς δεν ήταν καν νέοι. Διάολε, αυτός εκεί ο τύπος πρέπει να ήταν πολύ μεγαλύτερός του, κι όμως φορούσε έναν καταπράσινο μανδύα! Μα δεν ντρεπόταν καθόλου; Κατόπιν, όμως, ο κύριος Ντάρολι σκέφτηκε πως μπορεί να ήταν μια ακόμη ανόνη διαφήμιση... Ίσως αυτοί οι τύποι να έκαναν κάποιον έρανο. Ναι, αυτό θα ήταν. Το μποτιλιάρισμα τελείωσε και λίγα λεπτά αργότερα ο κύριος Ντάρολι έφτανε στο εργοστάσιο με το μυαλό του πάλι γεμάτο από γεωτρύπανα.

Στο γραφείο του στον ένατο όροφο, ο κύριος Ντάρολι καθόταν πάντα με την πλάτη του γυρισμένη προς το παράθυρο. Αν δεν καθόταν έτσι, ασφαλώς και θα το είχε βρει πολύ δύσκολο να σκέφτεται τα γεωτρύπανα εκείνο το γκρίζο πρωινό. Έτσι καθισμένος, όμως, δεν είδε τις μεγάλες κουκουβάγιες που πετούσαν εδώ κι εκεί στον ουρανό. Άλλοι άνθρωποι κάτω στους δρόμους τις είδαν, και μάλιστα πολύ καθαρά. Τις έδειχναν κιόλας ο ένας στον άλλον κι όλοι έμεναν με το στόμα ανοιχτό! Οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν είχαν δει κουκουβάγιες ούτε τη νύχτα. Ο κύριος Ντάρολι, πάντως, δεν είδε ούτε καν μια κουκουβάγια και πέρασε έτσι ένα ολότελο συνηθισμένο πρωινό: έβαλε τις φωνές σε πέντε διαφορετικούς υπαλλήλους κι έκανε μερικά σημαντικά τηλεφωνήματα, φωνασκώντας και σ' αυτά. Ήταν σε πολύ καλή διάθεση ως το μεσημέρι, όταν αποφάσισε να πάει περπατώντας ως τον απέναντι φούρνο και ν' αγοράσει ένα ζεστό φραντζολάκι.

Είχε ξεχάσει τους τύπους με τους μανδύες, αλλά τους ξαναθυμήθηκε όταν

είδε μερικούς απ' αυτούς δίπλα στον φούρνο. Δεν ήξερε γιατί, αλλά τον έκαναν να νιώθει ανήσυχος. Καθώς προσπερνούσε, τους έριξε μια θυμωμένη ματιά. Εκείνοι ψιθύριζαν κι έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ κανείς τους δεν κρατούσε κουτί για έρανο. Στον γυρισμό, καθώς ο κύριος Ντάρολι περνούσε και πάλι δίπλα τους, κρατώντας τη χαρτοσακούλα με το ζεστό φραντζολάκι του, μπόρεσε να «πιάσει» μερικές λέξεις απ' αυτά που έλεγαν.

«Ναι... Οι Πότερ, έτσι άκουσα...»

«...ναι, ο γιος τους, ο μικρός Χάρι...»

Ο κύριος Ντάρολι έμεινε ακίνητος, μαρμαρωμένος, με τον φόβο να σφίγγει την καρδιά του σαν αισαλένιο χέρι. Έριξε μιαν ακόμη ματιά στους παράξενους τύπους κι άνοιξε το στόμα του, σαν να ήθελε κάτι να τους ρωτήσει, αλλά το μετάνιωσε.

Κατόπιν πέρασε γρήγορα στο απέναντι πεζοδρόμιο, ανέβηκε σχεδόν τρέχοντας στο γραφείο του, φώναξε στη γραμματέα του να μην τον ενοχλήσει κανείς κι άρχισε να παίρνει στο τηλέφωνο τον αριθμό του σπιτιού του. Κάπου στα μισά του αριθμού σταμάτησε. Ακούμπησε αργά το ακουστικό στη θέση του κι άρχισε να χαϊδεύει αφηρημένος το μουστάκι του, ενώ σκεφτόταν... Όχι, αυτός ο φόβος του ήταν καθαρή ανοησία. Το Πότερ δεν ήταν δε και κανένα ασυνήθιστο επώνυμο. Ήταν σίγουρος πως υπήρχαν πολλές οικογένειες με το επώνυμο Πότερ που είχαν έναν γιο με το όνομα Χάρι. Εξάλλου, τώρα που το σκεφτόταν, δεν ήταν καν σίγουρος πως ο ανιψιός του λεγόταν Χάρι. Δεν τον είχε δει ποτέ και μπορεί θαυμάσια να τον έλεγαν Χάρβι ή Χάρολντ... Δεν υπήρχε κανένας λόγος ν' ανησυχήσει τη γυναίκα του, από τη στιγμή μάλιστα που στενοχωριόταν αφάνταστα ακόμη και να άκουγε μόνο το όνομα της αδελφής της. Όχι, δηλαδή, πως την αδικούσε γι' αυτό. Κι εκείνος, αν είχε μια τέτοια αδελφή... Ωστόσο, εκείνοι οι τύποι με τους μανδύες τον είχαν ανησυχήσει πολύ.

Εκείνο το απόγευμα ο κύριος Ντάρολι δυσκολεύτηκε πολύ να συγκεντρώσει το μυαλό του στα γεωτρύπανα. Και στις πέντε το απόγευμα, όταν βγήκε από το κτίριο, ήταν ακόμη τόσο απορροφημένος απ' αυτές τις σκέψεις, που έπεσε πάνω σε κάποιον ακριβώς έξω απ' την πόρτα.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε, καθώς ο μικροκαμωμένος κι ηλικιωμένος άντρας που είχε σκουνητήσει παραπάτησε και σχεδόν έπεσε στο πεζοδρόμιο.

Και πάλι πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, προτού ο κύριος Ντάρολι πρόσεξε πως ο γέρος μπροστά του φορούσε έναν μακρύ μοβ μανδύα. Δεν έδειχνε, μάλιστα, καθόλου θυμωμένος που σχεδόν τον είχε ρίξει κάτω. Αντίθετα, το ζαρωμένο πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο και με τρεμουλιαστή φωνή είπε: «Μην ανησυχείς, καλέ μου κύριε, γιατί τίποτα σήμερα δεν μπορεί να με κάνει να νευριάσω! Κι εσύ πρέπει να χαίρεσαι, γιατί ο Ξέρεϊς-Ποιος έφυγε, επιτέλους!

Ο Χάρι Πότερ δεν έχει ιδέα από μαγεία. Ζει με τους άθλιους Ντάρσλι και τον απαίσιο γιο τους, τον Ντάντλι. Το δωμάτιό του είναι μια μικρή αποθήκη κάτω από τη σκάλα, ενώ δεν έχει κάνει ποτέ πάρτι για τα γενέθλιά του εδώ και έντεκα χρόνια.

Μια μέρα, όμως, καταφθάνει ένα μυστηριώδες γράμμα. Πρόκειται για μια πρόσκληση σ' ένα απίστευτο μέρος, τη Σχολή «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Ξόρκια. Εκεί ο Χάρι Πότερ θα κάνει αγαπημένους φίλους, θα συμμετάσχει σε αθλητικούς αγώνες με ιπτάμενα σκουπόξυλα, θα γνωρίσει παντού τη μαγεία, από τα μαθήματα μέχρι τα γεύματα, και θα έρθει αντιμέτωπος με το πεπρωμένο του... αν, βέβαια, καταφέρει να επιβιώσει.

Εμπλουτισμένη με εκπληκτικές, ολοσελίδες εικόνες, περίτεχνα κοπτικά και διαδραστικά, κινούμενα μέρη που σχεδιάστηκαν από το βραβευμένο στούντιο MinaLima, αυτή η εντυπωσιακή έκδοση του πρώτου βιβλίου της σειράς των περιπετειών του Χάρι Πότερ θα γοητεύσει τους αναγνώστες όλων των ηλικιών και θα αποτελέσει πολύτιμη προσθήκη στη βιβλιοθήκη τους.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

